

ԽԱՃԱՄՈՒՆՆԵՐ ԱՔՈՎՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Ճրագով ման գալը

Աշխարքիս բանը էսպես էկել ա,
Էսպես գնացել՝ մարդ ի՞նչ իր գլուխը լա:
Առաջնի դադրը մենք չենք իմանալ,
Ընչանք եղինը իրան չի՛ ցույց տալ:
Մեկ գեղում մեկ հայ սարքար կարգեցին,
Գեղըցիք իրանց բարեբար մարդին
Պատիվ չըտալով, օր չէր անց կենում,
Որ խանի դռանն, կամ դիվանխանումն
Գանգատ չի անեն, որ նրան փոխի,
Իրանց վրա մեկ նոր՝ թուրք սարքար կարգի:
Խանը խրատեց, նըրանք չիմացան,
Սարքարին փոխեց, ապա դինջացան:
Հավատի դուշմանն դամշին քամակին
Նոքարն եղևին, ֆառաշն առաջին
Փեղ ու միս արեց, նրանց հոգին առավ,
Էլ ո՞ւմ ասեին, մեկն էլ չիմացավ:
Մեկ ծեր մարդ նըրանց գլխին խելք դրեց,
Գիշերն որ էկավ, մոմ վառիլ տվեց,
Բոլոր գեղըցոնցն ու քուշա քուշա՝
Սաղ գիշերն էսպես մեծ ու երեխա
Ման էկան, մինչև օրը լուսացավ,

Խանն իր քոշկիցը բոլորը տեսավ,
Որ կանչիլ տվեց, պատճառն իմանա,
Խելոք հալեորն, բան տեսած՝ ուստա:
«Քո գլխին դուրբան»՝ խանին արգ արեց,
«Ասած խրատըդ որ մեզ քյար չարեց,
Ճրագով ընկանք բոլորս տնետուն,
Որ գտնենք մեր հին սարքարի բուսուն.
Մներես մարդին ի՞նչ խոսք կրհասնի,
Նորն ընչանք չըգա, հինն իմացվիլ չի» —
Խանն նրանց գլուխը մեկ լավ էլ լվաց,
Ու էլ եղ կարգեց հին սարքարն փոխած: